

FOLK OG LAND

NR. 7, 24. ÅRGANG

LØRDAG 19. APRIL 1975

LØSSALG KR. 3,—

ARILD:

Er Det nye Folkepartiet et riktig valg for NS-folk til høsten?

Noen steder kan imidlertid Senterpartiet være et alternativ

Like etter Venstres splittelse på Røros, hadde Det nye Folkepartiet en ganske god oppslutning, ifølge Gallup. Ved valget ble derimot ikke oppslutningen svært mye å skryte av.

En del av forklaringen på dette kjenner vi: Svært mange tidl. NS-folk følte seg tiltrukket av Det nye Folkepartiets klare kampholdning overfor røde og halv-røde krefter, og det gjaldt både avvisningen av halv- og helmarxistene i det gamle Venstre, og at partiet klart så hvilken fare venstrestremistene representerer både nasjonalt og internasjonalt.

Hva som hendte før valget, var imidlertid at Anders Langes Parti dukket opp, og det syntes som om dette parti betød et enda bedre alternativ og en enda mer rakygget holdning overfor all sosialistisk undergravningsvirksomhet. Det snakkes helst ikke høyt om det, men alle vet at flere titusener tidl. NS-folk ga ALP sin stemme. Anders Lange selv regnet etter sigende med at over halvparten av hans stemmer kom fra oss.

Anders Lange er borte og hans parti bare en blek skygge av hva vi trodde det kunne bli. Hvis ikke noe helt spesielt skjer, kan ikke ALP bli det parti vi satser på ved høstens valg.

Vi ser Magne Lerheim under DNF's landsmøte har sagt klart fra at partiet vil gjøre alt det kan for å stoppe venstrestremistenes muldvarparbeide både i massemedia, undervisning og på arbeidsplassene. Såvidt vi hittil har sett, er DNF det eneste parti som er villig til å ta kampen opp. Høyre, unntatt Wenche Lowzow og noen få til, har isteden vært travelt opptatt med å distansere seg fra hva f. eks. Libertas har gjort for å påvise hvordan de røde infiltrerer NRK og skolen. Og Wenche Lowzow ble da også ganske riktig strøket av Høyres bystyreliste i Oslo.

De færreste tidligere NS-folk kan akseptere noen av de etablerte partier fullt ut, heller ikke Det nye Folkepartiet. I denne situasjonen synes det likevel som om DNF ikke bare er det minste onde, men at det også kan gjøre en positiv gjerning ved for alvor å ta kampen opp mot våre fremste og farligste fiender, venstrestremistene. Konklusjonen på dette kan bli at NS-folk bør stemme DNF ved høstens valg.

Denne konklusjon gjelder imidlertid først og fremst i byene. På bygdene kan det være riktigere å stemme på

Senterpartiet der det står gode og nasjonalsinnede kvinner og menn på listene. Der hvor halvmarxistiske senterpartister har mulighet for å bli valgt, gjelder imidlertid ikke dette. Vær f. eks. oppmerksom på at fylkestingslistene i enkelte fylker har et sterkt innslag av halvmarxister, f. eks. i Hedmark og Akershus, og at man der ikke må bruke Senterpartiets fylkesliste, selv om man stemmer på partiet ved herredsstyrevalget.

Ting kan selvfølgelig endre seg frem til valget i høst, og vi vil i alle tilfelle komme tilbake til saken.

Omkring femti tusen NS-stemmer gikk til ALP ved siste valg. Hvem gjør seg fortjent til disse stemmer neste gang?

Abonnementskampanjen

Over 10 % økning til nå

Akershus' lederstilling i abonnementskampanjen er det fremdeles ingen som truer, og Nordland holder sin annenplass. Det som likevel er mest påfallende denne gang, er at Vestlandet seiler opp. Rogaland er rykket helt opp på fjerdeplass, mens Bergen og Hordaland, som sist ikke engang var med på listen over de beste, nå ligger som nr. 7. Sogn og Fjordane har også pene tall. Ellers merker vi oss Oslos gode fremgang.

Her er listen over økningen i de ti beste fylker pr. 15. mars:

Akershus	27,3 %
Nordland	16,7 %
Troms	14,3 %
Rogaland	13,2 %
Buskerud	11,9 %
Oslo	11,5 %
Bergen og Hordaland	10,8 %
Østfold	10,6 %
Oppland	10,5 %
Sogn og Fjordane	10,4 %

Landsgjennomsnittet ligger nå på godt over 10 % nye lesere siden kampanjen startet midt i november.

La fremgangen fortsette! Send oss flere navn som vi kan sende prøvenummer til og verv også abonnenter på annen måte!

ALARIK:

Business for enhver pris Konspirasjonsteorien i ny utgave

«Hvis man ser tilbake på krigene i det 19. århundrets Europa, vil man kunne konstatere at de alltid sluttet med en gjenopprettelse av maktbalansen. Etter hver omkalfatring presenterte maktforholdene seg like utjevnet som før, men gruppert på en annen måte rundt husene Rotschild i England, Frankrike eller Østerrike. De grupperte nasjonene slik at enhver konge som forsøkte å bryte ut av mønsteret, fikk en krig på seg. Og hvilken utgang den fikk — se det var det finansene som bestemte.»

Ovenstående avsnitt er hentet fra boken «The Insiders» av Gary Allen. Den utkom for få år siden i USA, hvor den hittil er solgt i over fem millioner eksemplarer, og er nylig også kommet i tysk oversettelse.

Allens tema er det internasjonale diktatur bankene utøver og det påståtte kompa-

Selv ikke CIA har noe å stille opp mot de «super-rikes» transaksjoner med kommunistene

niskap mellom de «super-rike» og marxistene. Han tror ikke på noen internasjonal sammensvergelse av jøder eller for den saks skyld frimurere. Men at de nevnte «super-rike» samarbeider med marxister av alle sjatteringer, det er han sikker på. Han forsøker å påvise hva vi her i Folk og Land har hevdet gang på gang, nemlig at amerikanerne er med på å finansiere sin egen undergang. Det interessante er at det for en gangs skyld er en amerikaner som bekrefter det.

Det ledende prinsipp hos disse rike, som øver slik en innflytelse på amerikansk politikk, synes å være »business for enhver pris». Eller hvordan skal man ellers kunne forklare at amerikanerne gjennom handel og annen di-

rette understøttelse har bidratt til å bygge opp nettopp den makt som er deres hovedfiende i det internasjonale spillet om verdenshegemoniet?

Stalin uttrykte en gang sin takknemlighet overfor amerikanerne fordi de hadde bygget opp over to tredjedeler av all russisk tungindustri, uten hvilken krigen ville vært tapt. Ut fra kortsiktige mål under Den 2. verdenskrig kan man forklare dette, men når bistanden fortsetter etter at Sovjetunionen er blitt den «frie» verdens trussel nummer en, blir det vanskeligere å forstå.

Selv under Korea-krigen og mens kampene raser i Vietnam forsyner USA Sovjetunionen med krigsviktige varer. Og listen over hva

som ikke lenger skal regnes som «strategiske varer» blir stadig lenger. Den omfatter f. eks. rengjøringsmidler for skytevåpen, elektronisk utstyr og radar-apparater. Maskingeværer er stadig regnet for «strategiske varer» — det er derimot ikke maskiner til fremstilling av maskingeværer. Derfor leverer man det isteden. Ikke-strategisk er også kjemikalier til fremstilling av drivladninger for ammunisjon. Det må i den forbindelse nevnes at Vietkong og nord-vietnameserne mottar ca 85 prosent av sitt krigsmateriell fra Sovjetunionen og østblokkstatene. Da disse ikke selv har den nødvendige økonomiske evne, trenger de hjelp fra kapitalismens lange arm, hevder Allen.

Og det får de f. eks. i form av verdens største lastebilfabrikk, som amerikanske konserner bygget for russer- (Forts. side 8)

Frontkjempertyt

Den ukjente soldat er identifisert

I nr. 1 står det en melding om en ukjent soldat med identifikasjonsmerket SS-DF 6216 som ligger begravet på krigskirkegården i Hofkirchen i Bayern.

Det kan være av interesse for leserne å få vite at man nå anser det som sikkert at den ukjente er en norsk frontkjemper B.

Historien har to avsnitt.

Våren 1945 ble befal og kadetter ved Junkerschule Tölz — hvor også B var — beordret som befal til den siste SS Divisjon «Nibelungen». Mannskapet her var stort sett 17-åringer fra RAD (Arbeidstjenesten).

Deler av divisjonen kom i kamp med amerikanske styrker ved Donau, i et avsnitt mellom en og tre mil øst for byen Ingolstadt. Det var mange nordmenn med her, de fleste erfarne soldater fra «Wiking». En av disse var S. Han førte en tropp og ved byen Vohburg traff han som den siste nordmann, B som var troppsfører i nabo-kompaniet. Avdelingen til S kom i hard kamp, (og det gjelder da også de ved siden av) ble angrepet av fly og 18 panser, og trakk seg tilbake over Donau i stormbåter. S mistet et lag som ble tatt til fange.

I krigsfangenskap — forøvrig i Dachau — traff S deler av laget igjen. De fortalte at B ble tatt til fange og senere skutt fordi han nektet å gi opplysninger om egne styrker og stillinger. Mer var det ikke mulig å få greie på dengang.

Etter løslatelse fra norsk konsentrasjonsleir var det flere som fikk henvendelser fra familien, S fortalte om det han kjente til, videre undersøkelser må ha vært negative, bl. a. nektet Røde Kors å hjelpe!

Så i 1974 kom det i bladet til HIAG (tysk hjelpeorganisasjon, off. registrert) en melding om den ukjente med nevnte merke, man etterlyste folk som hadde kjennskap til merket. Enkelte norske som leste dette mente det kunne være en nordmann, man husket bl. a. tilfellet B. Det ble meddelt til bladet at nr. 6000 var gitt i Graz i 1941, og kamerater i Oslo fikk beskjed om mistanken. De sendte ut et rundskriv.

Da S fikk det tenkte også han straks på tilfellet B, og han husket også navnet. Det-

te var av betydning. Det ble fastslått at folk med merke nr. 6213, -19 og -22 var i samme tropp som B i 1941, samtidig er B den eneste som falt ved Donau.

Man spurte også lederen for «Dokumentation» i Tyskland — som også har samlet beretninger fra nevnte divisjon — hva han visste om B. Svaret som inneholder oppgave over enheter m. v. stemmer godt overens med det en før hadde hørt. Det står bl. a. «Die Männer wurden von den amerikanischen Soldaten schwer misshandelt. Der OJ B (sol!) hierbei von den US-Soldaten erschossen worden sein. Diese Darstellung stützt sich auf verschiedene Berichte, die mir zugegangen sind». (B skal herunder være blitt skutt av US-soldatene. Denne framstilling støtter seg på flere beretninger som er tilsendt meg.)

Etter det som nå er kommet fram, er det ikke sannsynlig at andre en B har hatt nevnte identifikasjonsmerke. Og da amerikanerne forbrøt seg temlig grovt på den tid, passer det helt inn i mønsteret at han skal være falt som offer for en av deres mange krigsforbrytelser.

Wilhelm Klüwer 85 år

Vi har bragt i erfaring at en av våre trofaste, **Wilhelm Klüwer** den 2. april fylte 85 år. Vi bringer post festum en hjertelig gratulasjon både fra denne avis og fra de lesere av bladet som gjennom årene har lært ham å kjenne som hedersmannen og vennen, den levende personlighet med det unge sinn høyt oppe i de såkalte støvets år. Dypt religiøs som han er, preger den levende tro hele hans liv og handlet. Han lever i sannhet sin tro, og dette preger også hans forhold som NS-veteran. En god nordmann, en god kristen. Et menneske vi trenger flere av i dagens samfunn. Hjertelig til lykke, Wilhelm!

K. N.

Det danske samfunds halve medlemmer

Ved vor Danmarks-redaktion

DER er nogle, som udmelder sig af samfundet. De synes, at det, der kaldes for rotteræset, er for hårdt og meningsløst. Derfor ønsker de ikke at være med. Men der er næsten aldrig tale om hele udmeldelser, kun om halve.

HVORFOR IKKE HELT UD?

DET er som regel vort samfundssystem med dets private ejendomsret og «kapitalistiske» erhvervsliv, som disse udmeldere protesterer imod. De mener, at denne form for samfundsofbygning tvinger folk til at slide og slæbe. Og den opfattelse har man jo lov til at have. Det er også muligt at melde sig helt ud af dette samfund. Man kan blot sætte sig op i toget og tage turen til Østberlin og slå sig varigt ned i «D.D.R.» eller et af de andre kommunistiske lande. Ingen dansk myndighed vil modsætte sig en sådan udvandring, og rejsen varer kun nogle timer.

NOK ER DE VREDE, MEN —

MEN den slags udvandring er der ikke mange af, om overhodet nogen. De, der vender ryggen til vort samfund, rejser sjældent uden for Danmarks grænser. Længere end til «fristaden Christiania» kommer de som regel ikke. Nok er de vrede på vort samfund, men der er allikevel ting ved det, som de nødtigt vil give afkald på.

Oprøret mod civilisationen

I en artikel om pøbelvældet omtales den amerikanske psykolog **Watson**, hvis teorier endnu er «god latin» hos mange højtbetalte «samfundshjælpere» her på bjerg. Ville det ikke være en god idé, om der på vore universiteter, gymnasier og seminarier blev oprettet **studiegrupper**, der beskæftigede sig med spørgsmålet: **Arv contra milieu?** Der findes en righoldig litteratur om emnet på verdenssprogene, men listen over førende værker, bøger og tidsskriftsartikler kan ikke rummes i en bladnotits, og dessuden skal en studiegruppe kunne arbejde uden barnepige. Men det kan lige nævnes, at **Watsons** samtidige, **Lothrop Stoddard**, i «The Revolt against Civil-

Dejlige Danmark.

Det er rart at være i et land, hvor der er personlig frihed og ikke findes tvangsarbejdsleire. Og det er betryggende, at et storstilet offentlig hjælpeapparat altid kan sørge for at bistå den, der sulter, tørster, fryser, bliver syg eller på anden måde lider nød. Det er en af de lyse sider ved tilværelsen, at man kan få andel i alt dette — uden at deltage i rotteræset.

EN FORUTSÆTNING

MEN for at en gruppe af befolkningen — nemlig udmeldte — kan få understøttelse, lægehjælp og meget andet uden at arbejde, må

der være andre grupper i samfundet, som er villige til at blive i systemet og stå ved maskinerne, losse og laste skibene, hakke roer på markerne, bygge fabrikker og tage nattevagter på hospitalerne. Meldte alle sig ud, ville der hverken være råd til socialhjælp, hospitalsvæsen eller nogen anden form for velfærdsanstaltninger.

KUN ARBEJDSKY

DERFOR kan det være vanskeligt at tage mange af de protesterende udmeldere alvorligt. De ønsker ikke at gå så vidt med deres utilfredshed, at de siger farvel til vort samfund og drager af sted til de kommunistiske stater, der ligger så tæt op ad os. De melder sig kun ud af den del af vort samfund, som forlanger, at man selv må gøre en indsats, men ønsker at forblive som medlemmer af den del af samfundet, der gør det muligt at høste frugterne af andres indsats.

De udmelder sig harmdirrende og vrede, når det drejer sig om ydelse. Men lægger tilsyneladende en vis vægt på at bevare medlemskabet, når der er tale om nydelse.

H. E.

Definisjon:

Valgår, står det i vårt uoffisielle leksikon, er det når de folkevalgte henvender seg til oss istedenfor at vi må henvende oss til dem.

(— innsendt)

FOLK OG LAND

UAVHENGIG POLITISK PUBLIKASJON

Redaktør:
ODD ISACHSEN, ansvarligRedaksjonssekretær:
ERIK RUNE HANSENMedarbeidere:
OLAV HOAAS, ALEXANDER LANGE, ODD MELSOM

Spørres det etter spyd?

Situasjonen i den politiske andedammen her hjemme er i øyeblikket noe labil og preget av den almindelige oppløsning, som i større eller mindre grad kjennetegner alle Vestens land.

Ute på venstrefløen forsøker Arbeiderpartiet uten særlig hell å finne en fører (unnskyld) til politikken sin, og på høyrefløen strever et antall såkalte borgerlige partier med å samles om en politikk til førerne sine.

Alle dem som dette i særlig grad burde angå, nemlig velgerne, later til å være de som minst bryr seg om det. Det kan synes noe uforståelig, da de samme velgere jo i en årrekke har støttet kraftig opp om disse forskjellige bærere av den demokratiske samfunnsorden.

Men så var det dette med «tillitskrise» da. Forklaringen på den manglende interesse kan jo ligge der. For det er et uomgjengelig faktum at den norske velgermasse er kommet på gli. Kan det også være slik at den ser seg om etter et virkelig alternativ?

Situasjonen for de etablerte partiene er i så fall en smule tragikomisk, og minner påfallende om den rike men udugelige arvingen, som på en lettvint måte skaffer seg mange «venner» så lenge han har noe å spandere på dem. Men når pengene er satt overstyr, forsvinner også vennene i erkjennelse av at han når alt kommer til alt ikke er noe å satse på.

Følgende uttalelse av Dagfinn Vårvik er for såvidt typisk. På SP's landsmøte nylig sa han at «I et funksjonsdyktig demokrati bør det være et alternativ til den til enhver tid sittende regjering. Og velgerne må ikke bare tro på at et slikt alternativ finnes. Det må de ha visshet for.»

Vi tror vi har mange av velgerne med oss, når vi spør hvor dette alternativ har befunnet seg hen siden 1945. Da de for noen år siden fikk oppleve den første borgerlige regjering etter Arbeiderpartiet, var dens politikk ikke til å skjelle fra den forrige. Man kunne ønske seg at de borgerlige, som etter eget utsagn representerer det eneste sanne alternativ til venstresidens marxisme og sosialisme, iallfall ville formulere sin «motsatthet» slik at den var til å få øye på.

Det overrasker oss ellers ikke, at det parlamentariske demokrati svikter akkurat når landet som sårest trenger en handlekraftig og innsiktsfull regjering. At man i tider med fred og høykonjunktur har ridd lystig på bølgetoppene, er ikke kvalifiserende i og for seg. Det er når krisene kommer man får demonstrere sin dugelighet. Det er rimelig at velgerne mister tilliten, når de får se at de som ledere skulle være, slett ikke har noen løsning på problemene, og kanskje ikke engang kan mønstre en regjering.

Vi tror forøvrig ikke at et «tilbud» om en ny politikk kan komme fra noen av de tradisjonelle partigrupperinger. Og hvis — som i vårt tilfelle — den nye politikk skal være et svar og (helst) et motangrep på 30 års sosialistisk fremmarsj, kan tilbudet iallfall ikke komme fra alle dem, som har gjort denne fremmarsj mulig.

IDUN:

Kan vi redde og styrke familien?

2. Familien og den «seksuelle frigjøring»

I en artikkel i Arbeiderbladet nylig skriver Odd Solumsmoen:

«For pornografien er kjønnsdriften menneskets eneste drift og barnet, avkommet, som driftens dybeste motivering, eksisterer ikke.»

Ja, riktig, men dette kan man si, ikke bare om pornografien, men også om den «seksuelle frigjøring» som f. eks. fhv. helsedirektør Karl Evang har vært en ivrig talsmann for her i landet. Kjønnsdriften betraktes først og fremst som et middel til personlig forlystelse, mens dens egentlige biologiske funksjon trengs mer og mer tilside. Befruktning må nærmest ansees som en arbeidsulykke — derfor også det meget lettvinte syn på abort.

Den stikk motsatte holdning finner man i den kristne kjønnsdramatik: Avholdenhet før ekteskapet, troskap i ekteskapet. Evang og hans apostler anser dette for å være «livsfiendtlig» og mørkemannstale, og alle omfatter det vel som meget strenge krav. At det på den annen side kan være en stor glede for en kvinne og en mann at det seksuelle samlivs lykke er noe man bare har og har hatt med hverandre, det skal man ikke lukke øynene for — heller ikke at et slikt helt monogamt forhold medvirker til å knytte ektefellene meget nær sammen. Personlig tror vi også å vite at slike lykkelige monogame forhold forekommer langt hyppigere enn det er vanlig å anta. Allikevel — kravene er meget strenge, og svært mange vil ikke være istand til å leve helt opp til dem.

Den «seksuelle frigjøring» kan forstås og et stykke på vei godtas som en reaksjon på victorianismens hyklerske og virkelig livsfiendtlige holdning til seksuelle spørsmål. Å late som om kjønnsdrift ikke eksisterer, å la være å snakke om den, men samtidig tåle alle slags «diskrete» avvikelser fra de offisielle og «selvsagte» normer, det kan bare føre til ødeleggende konflikter og dyp menneskelig ulykke.

Den «seksuelle frigjøring» har imidlertid ikke nøyet seg med å rydde opp i uhumskheter og hyklery, men har ført oss rett ut i en tøylessløshet som på sin måte fører til like sterke konflikter og like mye menneskelig ulykke som victorianismen. Ved å innbille mennesker, og da

særlig tenåringer, at det er deres menneskerett å følge enhver seksuell impuls, har man lagt grunnen vel til rette for en utvikling som skader både individet og samfunnet.

Når vi ser hvordan stadig flere helt unge og umodne mennesker seksuelt lever fullstendig a la carte, så er det klart at de går inn i ekteskapet med helt sviktende forutsetninger. Til sin partner har de svært lite å gi som de ikke allerede har delt med hundrevis av andre, og et monogamt forhold i det videre ekteskap ligger oftest utenfor deres forestillingsverden. Selvfølgelig kan et slikt forhold i noen tilfeller bli lykkelig på grunn av andre ting som binder ektefellene sammen, men normalt kan de fleste av oss ikke være foruten den sammenbindende kraft som ligger i ihvertfall monogame seksuelle opplevelser.

Om man har til mål å styrke familien og gjøre den harmonisk og lykkelig, kan vi vanskelig se at det finnes noe bedre alternativ enn monogamiet. Hva skal vi så gjøre når vi må erkjenne at monogamiet i sin absolutte form er bortimot en umulighet for svært mange mennesker?

Hvis idealet er riktig, skal og kan man ikke avskaffe det, selv om ikke alle kan leve opp til det. Det er imidlertid nettopp dette den «seksuelle frigjøring»s profeter har forsøkt å gjøre, og derfor må vi sette kreftene inn for å stanse dem.

Hvis det igjen blir den dominerende holdning i samfunnet at det seksuelle samliv i første rekke hører ekteskapet til, da vil denne holdning virke som en avdempende og normerende kraft for vår ungdom, og den vil unngå det sterke og ofte fryktskapende seksualpress som den nå er utsatt for. Det vil ihvertfall kunne føre til en forståelse for at det å inngå en seksuell forbindelse fører til ansvar, både rent praktisk og moralsk.

Vi mener denne holdning utmerket lar seg kombinere med overbærenhet og forståelse for dem som ikke helt klarer å følge normene, men da ut fra det ord at «det er ingen skam å falle, men å bli liggende».

Å dempe ned de tildels meget uheldige resultater av den «seksuelle frigjøring» og igjen å legge vekt på seksualdriftens primære funksjon som slektens opprettholder, er en vesentlig forutsetning dersom vi vil redde og styrke familien som en uunnværlig del av vårt samfunn.

Til slutt: Mange, som nok kan være enig i det som her er skrevet, vil anse det alldeles håpløst å snu tidens strøm. Til dem er å si at historien går i bølger, og tegn tyder på at «frigjørings»-bølgen så smått er på retur. Vi kan i den situasjon gjøre to ting, nemlig å sette større fart på denne «returen», men samtidig prøve å forhindre at den igjen skal ut i sin victorianske ytterlighet.

NORSK NASJONALISME 1975

Finnes det en fellesnevner for de ulike fraksjoner?

Det er gjentagne ganger i Folk og Land blitt framhevet at debatt og meningsutvekslinger nå er nødvendig for å få brakt på det rene hvor «vi» står — og for å klargjøre vår profil for andre. Jeg slutter meg til dette — som til så mange andre redaksjonelle meninger i avisen. (Det samme gjelder forøvrig også «Observators» utmerkede artikler.) Jeg ser det likevel nødvendig å ta visse reservasjoner: Den anbefalte debatt eller meningsutveksling må ikke bli å betrakte som en engangsforeteelse, noe man snarest må se til å bli ferdig med. Det bør etter mitt skjønn være en kontinuerlig og normal tilgang i en politisk engasjert avis.

«Den krystallklare politiske linje» som «Observator» ønsker å få trukket opp, vil også jeg se som sterkt ønskelig. Men igjen en likeså «krystallklar» reservasjon: De klare linjer må gjelde de store linjer. Går man for sterkt i detalj med hensyn til de praktiske tiltak for løsning av detalj-saker, kan de «klare linjer» for individuelt selvstendige personer komme til å føles som en tvangstrøye man nødig tar på seg, uten at det foreligger en tvangssituasjon som tilsier at man inntil videre lar mindre stridsspørsmål fare og opptre enhetlig utad. Det var vel noe av dette som skjedde da NS fikk så stor oppslutning i de første år av okkupasjonstiden.

Forutsetter man en krystallklar og detaljert politisk ideologi som skal følges «blindt», har man etablert mulighet for et samvittighetsproblem av samme art som det som kunne ramme det enkelte medlem av «Allgemeine SS» i gitte situasjoner.

Vi som hører til «rettsoppgjørets» ofre, har en gang bekjent oss til «fører-prinsippet». Fremdeles den dag i dag anser jeg prinsippet for et effektivt og sunt prinsipp i en akutt krisesituasjon. Men det forutsetter riktignok også en selvskreven leder-personlighet som det vil føles unaturlig å debattere imot.

Det var også en gang at vi erklærte oss for en sterkere

AV LITTERATUS

sentralmakt på det innenrikske plan. Denne erklæring kunne foreligge som aktivt tilsagn eller passiv taushet. En slik sterk sentralmakt har vi sannelig fått, om enn med andre folk ved roret enn dem vi kunne ha tillitt til. Vi fikk en sterk sentralmakt som brukte sin makt som middel til fremme av en politikk vi stort sett tar avstand fra. Anders Langes mange «Vi er lei av» vakte gjenklang langt inn i APe-ernes rekke.

Det var videre en gang vi kalte oss «nasjonal-sosialister». Sosialisme har vi da også fått, i den grad at den sitter oss langt opp i halsen. Den var og er imidlertid ikke nasjonalt preget, men marxistisk og internasjonalt. Nå kan en jo med vemod dra seg til minnes at det vitterlig fantes en art «sosialisme» også før Karl Marx kom med sine klassekamp-påstander og serverte dem under etiketten «den vitenskapelige marxisme». (Et reklame-psykologisk trick for å gjøre sine varer salgbare for et publikum som næret en nesegrus beundring for alt som kunne smake av viten-skap?)

Den nevnte ikke-marxistiske sosialisme appellerte til hva som nå må kalles «det sosiale» — et begrep som aldri kan bli kompromittert slik som tilfelle nå er med begrepet «det sosialistiske».

Hva vi står tilbake med, blir begrepene «det nasjonale», «det sosiale» og «den enkelte persons integritet». Men bare dette er ikke så ganske lite. De nødvendige hovedkonturer i en aktuell politisk ideologi tar unektelig til å tegne seg klart opp.

Men selv vil jeg her se det som min oppgave å advare mot en for skjematisk rubrering av hva som skal henføres under de sympatis-

ke og de usympatiske -ismer. Særlig gjelder dette detaljer som går på hverdagens løpende småproblemers løsning. Vi må f.eks. ikke avvise et bra praktisk tiltak av den grunn at det tilfeldigvis så dagens lys første gang i et kommunistisk land — eller har vært praktisert der. Jeg vil gå så vidt at jeg anser det for usannsynlig at Karl Marx serverte bare vrøvl, selv om jeg innser at enhver detalj hos ham settes inn i en kontekst jeg må avvise.

Når f.eks. en student i China må gjøre «arbeidstjeneste» i landbruket — under sitt studium — anser jeg dette som et sunt prinsipp, som vi med fordel kunne kopiere her hos oss. Om idéen er å finne også i ikkekommunistiske land, blir i denne forbindelse av underordnet betydning. Et tiltak av denne art kunne muligens redusere det plagsomt store antall av akademikere som ved studiets avslutning står fjernt fra reelt arbeid.

Siden jeg nevnte den «sosialisme» som ikke var blitt forurenset av Marx' og Lenins hatefulle klassekamp-teorier, den retning som av Marx fikk klengenavnet «Den utopiske sosialisme», vil jeg her peke på den mer moderne norske variant og videreføring: Bertram Dybwad Brochmanns idéer. Også «Observator» nevner dette navn, og har noe godt å si til det, om enn ikke særlig mye. Jeg får neppe «Observator» som min debattmotstander når jeg hevder at BDB's skrifter, som enhver annen filosofers skrifter, må leses med kritisk blikk. Derimot kan det nok tenkes

- at jeg «tar alvorlig» adskillig mer, også av denne forfatters økonomiske teorier, enn «Observator» er villig til.
- Når jeg hevder at BDB's filosofi er vel verd et nærmere studium.
- Når jeg hevder at Karl Marx' klassifisering av hva som er realistisk, hva som var utopisk, ikke var holdbar.
- At vi kan komme i dårlig marxistisk selskap når vi uten videre avviser BDB's idéer som utopiske — noe man ikke behøver å ta alvorlig.
- Når jeg hevder at BDB's filosofi klassifiserer seg til marxistenes skjellsord «utopisk» hovedsakelig

(Forts. side 6)

De hvite folk må holde sammen

En del skribenter i Folk og Land representerer utenrikspolitiske holdninger som mange av oss har vanskelig for å godkjenne.

Alle norske og nordiske nasjonaliteter er selvfølgelig positivt innstillet til et nærmere nordisk samarbeide, men en «troll vær deg selv nok»-politikk har vi liten sympati for. Dessuten bør det vi går inn for, være en noenlunde praktisk politikk og ikke livsfjerne svermerier.

Toppen hittil av nordisk naivisme presterer den danske medarbeider Jørgen Junker i Folk og Land nr. 6. Når han for alvor skriver om en «nordisk Rigmagt» at «der er en mulighet for at dette Rige kan modstaa Ruslands krav om at herske over hele verden og særlig i vort område», da befinner han seg så langt utenfor alle politiske og militære realiteter at det bare er å melde pass. Dette skal til og med skje samtidig som Norden trekker seg ut av alt samarbeid med andre folk som står oss nær. Det er vel ganske nytteløst å peke på dette: Hva artikkelforfatteren gjør, er å gå Sovjetsamveldets ærend, omenn aldri så ubevisst. Det er jo de røde herrers nærmeste mål å isolere Norden politisk og militært, slik at vi lett og greit kan innkasseres.

Både Jørgen Junker og en annen artikkelforfatter i

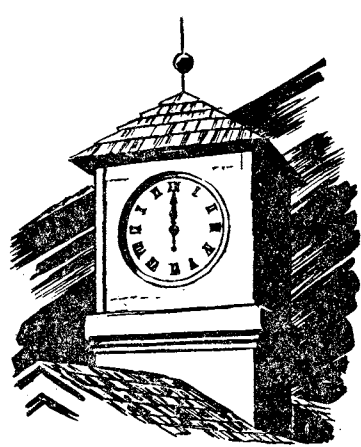
Generalappell

Så lenge man henger med, er man ung

Over general MacArthurs skrivebord i Manilla fant en krigskorrespondent følgende i glass og ramme:

Ingen blir gammel av bare å leve et visst antall år. Mennesket blir gammelt når det svikter sine idealer. Huden får rynker av årene, men sjelen får rynker av at begeistringens sykner bort. Det er ikke årene, men bekymring, tvil, sviktende selvtilit og mismot som stanser åndens vekst.

Du er så ung som din tro — så gammel som din tvil, så ung som ditt håp — så gammel som din håpløshet. Så lenge du har ditt mottakerapparat i orden og kan ta imot budskap fra medmennesker, fra jord og himmel om skjønnhet og stor sinnethet og kraft — så lenge er du ung. Når alle de usynlige telegraftrådene er blåst ned — da er du gammel.

Skjebnetimen er nær for de hvite nasjoner, hevder artikkelforfatteren.

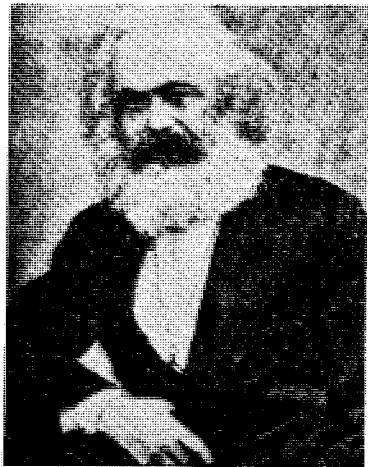
samme nummer, Teutonium, betrakter åpenbart U.S.A. som minst like ille som Sovjetimperiet. Det er jo så voldsomt populært med anti-amerikanisme for tiden, så da så.

Igjen går man uvitende Moskvæ ærend. Er det så forferdelig vanskelig å forstå at en av de røde intriganter største seire etter krigen er nettopp den anti-amerikanske stemning de har klart å hisse opp i Europa? Det de har tatt sikte på og langt på vei greid, er å så alvorlig splid mellom verdens hvite folk. Hvis man virkelig vil være med på den gallei, så velbekomme. Det er neppe mange ideologiske beviste nasjonalister i den hvite verden som vil følge dem.

Hvis man i dag ikke forstår at de hvite nasjoner nærmer seg sin skjebnetime, og at vår eneste sjanse til å berge oss, er at vi står sammen, da er man utillatelig nærsynt.

Til Teutonium vil jeg si at motsetningene mellom China og den halvasiatiske Sovjetsamveldet er en gude-sendt gave som vi må være takknemlig for. Å bebreide U.S.A. for at man prøver å utnytte og å spille på denne motsetning, hører ingen steder hjemme. Istedenfor å spy edder og galle, burde Teutonium være takknemlig for hva som i denne sammenheng skjer.

Sofus

... usannsynlig at Marx hadde bare vrøvl å fare med...

OBS!

Det strømmer stadig post til vår gamle adresse. Vi ber alle som skriver til oss å merke seg at vi nu er flyttet til Enerhaugplassen 4 OSLO 6

VETERAN:

Apropos tidligere NS-folk og Senterpartiet

I en artikkel i Folk og Land før påske ble det opplyst at en del tidligere NS-folk idag sto som medlemmer av Senterpartiet. Dette er kanskje naturlig nok for dem som fremdeles gjerne vil gjøre en positiv innsats for folk og fedreland, slik samfunnet er idag. Mange NS-veteraner husker vel også godt at Vidkun Quisling, da han kom tilbake fra sin stilling i den norske ambassade i Moskva, glødende av iver for å redde Norge og den vestlige verden fra den truende bolsjevisme i Øst, straks satset på det som dengang het Bondepartiet. Han mente at nettopp der ville han først og fremst finne den gamle ufordervete norske kultur og mennesker som ville forstå hans budskap.

Til min forundring kom der i omtalte artikkel en slags advarsel til disse tidligere NS-folk i Senterpartiet om å være på vakt og straks melde seg ut, hvis den linje som stortingsrepresentant Bjørn Unneberg hadde gått inn for ville slå igjen. Som vel alle kjenner til, tilhører han en fraksjon som mener at hans parti nettopp fordi det står i sentrum ikke uten videre ved given anledning skal slutte seg til en borgerlig samling.

var vi da i sin tid så voldsomt begeistret for den borgerlige politikk stort mere, enn for deres nuværende motstanderes? Jeg skriver ikke dette fordi jeg selv har tatt noe endelig standpunkt til denne sak. Kanskje har de ytterliggående røde nå fått så stor makt også her i landet, at et mellomstandpunkt ikke lenger holder. Men jeg har lyst til å minne om at Bjørn Unneberg har vist seg å være en ualminnelig renhårig og dertil modig mann. For da vi hadde skandalen i Stortinget med de to tidligere NS-folk som var stortingsrepresentanter for Sosialistisk Valgforbund, var Unneberg praktisk talt den eneste mann i Stortinget som tok absolutt avstand fra den forfølgelse disse to ble utsatt for, av representanter for partier utenfor Sosialistisk Valgforbund. Som formann i Justiskomiteen uttalte han dengang at det ville være grunnlovsstridig å kaste dem ut av Stortinget, og at de representerte ca. 100.000 av landets velgere. Dette kom fra en mann som under okkupasjonen hadde vært motstander av NS. Det er klart at dette i og for seg ikke kan være avgjørende for hvilket standpunkt tidligere NS-folk i Senterpartiet

En liten, men ikke uvesentlig bok så dagens lys i bokflommen like før jul:

John Høgevold: HVEM SVIKTET?

Generalmajor John Høgevold var knyttet til generalstaben i årene 1931—40. Han hører til dem som etter krigen har vært utsatt for hård kritikk: Hvorfor kastet dere ikke tyskerne på sjøen? Og han hører til de få som tør og kan svare, men hittil har tiet. I sin dokumentariske form legger Høgevold frem et materiale som tydelig viser de militære myndigheters manglende muligheter til å reagere på faresignalene i slutten av tredveårene. En stor del av ansvaret må legges på den politiske «ledelse», sier Høgevold, hadde norske tropper vært på plass i rett tid, ville den tyske militærmakt møtt store problemer. Generalmajoren gjør

måtte ta til en borgerlig sammenslutning idag. Men jeg hadde allikevel lyst til å nevne noe som unektelig ikke har kunne unngå å gjøre et sterkt personlig inntrykk på en. I det hele synes det for meg urimelig å oppfordre folk til å gå ut av sitt parti ved første litt større divergens.

9. april 1940

Resultatet av den største feilvurdering i nyere norsk historie

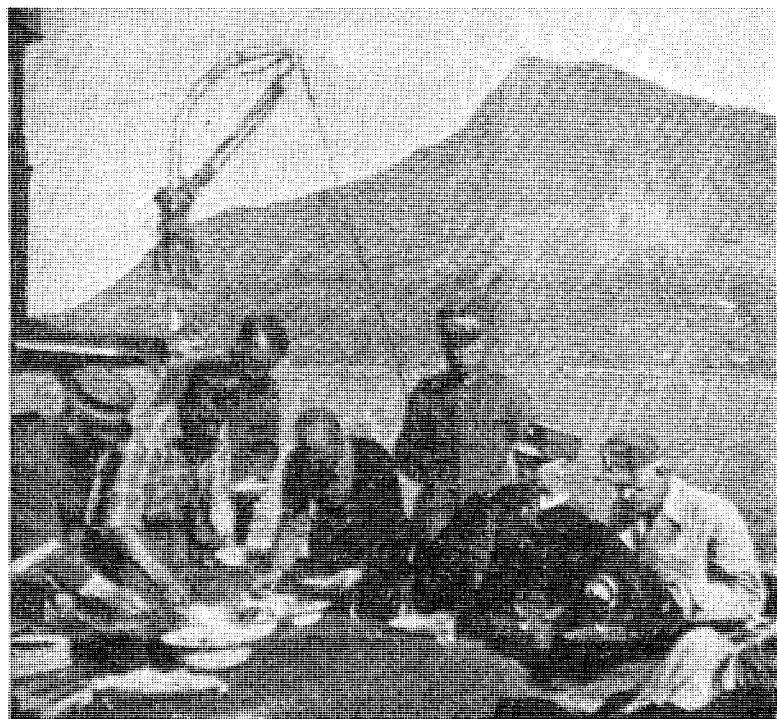
rede for hvorfor troppene ikke var på plass, et resultat av «den største feilvurdering i norsk historie i senere tid» Eller som han noe bittert avslutter med: Derfor faller en stor del av ansvaret for katastrofen på den politiske ledelse i mellomkrigstiden. Den fikk også sin dom av Undersøkelseskommisjonen av 1945, men ble ikke stillet til ansvar. Det er i grunnen

ikke vanskelig å forstå. Politikerne hører til samme privilegerte klasse som adelen i Storbritannia. De kan bare dømmes av likemenn.

Man gjør seg bare igjen sine refleksjoner etter å ha lest denne meget interessante bok. Hvem var de egentlige landssvikere, og hvem hadde rett til å dømme?

Truls

141 sider. Pris kr. 39,50.

1940: Den norske generalstaben til sjøs

SIEGFRIED:

MENINGER OM DAGENS POLITIKK

DET ER VEL MULIG

at noe av det som her skrives kan ha blitt uaktuelt når det leses ettersom tryknings-tekniske hensyn har gjort det nødvendig å skrive disse betraktninger før påske. Men det får da stå sin prøve.

MORGENBLADET ER I VANSKELIGHETER

igjen som så ofte før, eller var det iallfall før påske og truet med å innstille hvis ikke lesere og venner påny ilte til hjelp. Og det hykle- riske Arbeiderbladet fikk anledning til å slå to fluer i en smekk der det slo fast at det var både synd og skam om Morgenbladet skulle innstille selvom det vaklende blad var Arbeiderbladets verste politiske motstander og fiende. Så her måtte Staten gri-

pe inn med mere pressestøtte! Det måtte i det hele tatt mere pressestøtte til, for det var mange aviser som var i samme situasjon, skrev bladet. Flue 1: Se hvor demokratisk vi er, som vil holde liv selv i våre motstandere! Flue 2: Det er i første rekke Arbeiderpartiavisene, som trass i massiv pressestøtte med statsannonser etc. er i vanskeligheter og trenger mere støtte. Deriblant kanskje Arbeiderbladet selv?

HVA SKAL SÅ VI —

som i denne forbindelse bare er alminnelige skatteyttere som skal betale moroa og støtten — si om politikernes svindel med våre penger? Vi er — i likhet med Morgenbladet selv før den siste misære — motstandere

av statlig støtte til pressen. Avisene får som andre — og som vi selv må — sette tæring efter næring. Det opplyses at Morgenbladet har 42 fast ansatte utenom det rent tekniske personale. Selv har vi vært med på å drive en like stor avis som Morgenbladet med 5—6 mann og det attpåtil en avis som drev virkelig reportasje og ikke som Morgenbladet baserte seg på vesentlig å trykke ekstra betalt artikkelstoff. Dertil kommer at når nå så få selv av de sterkt statsstøttede aviser klarer seg, så må da journalistlønningene være for høye. Og vår mening er at folks lønninger må være avpasset etter hva den bedrift de er ansatt i kan klare.

SELV SLITER VI SOM KJENT

hardt økonomisk uten statsstøtte av noen art. Tverfimot hadde vi nær sagt, ettersom porto, telefon, lys, avgift til folketrygden m.v. bare stiger og stiger og vi ikke engang får den aller minste lille offentlige annonse til å dekke utgiftene med. Tverti-

mot har vi uten at staten har grepet inn år ut og år inn vært utsatt for boikott og andre straffbare ulovligheter slik at ingen andre heller våger å annonsere. Så ingen kan forlange at akkurat vi skal gråte over manglende støtte til andre publikasjoner.

DET ER JO ELLERS TYPISK

for den demokratiske daudeigen det norske folk har utviklet seg til at aviser som Morgenbladet — og i all beskjedenhhet Folk og Land — knapt kan holde hodet over vannet. De er begge noe utenom det vanlige, publikasjoner som henvender seg til tenkende individualister, og det er mangelvare i Norges land. Der hører man hjemme i den store saueflokk som massefores hos Aftenposten og deslike kjønnsløse organer.

MEN VG ØKER MEST,

hevder det selv. Og det forundrer oss slett ikke. Dermed har også mannen som ikke ble ved sitt klaver, Kjell Bækkelund, fått et større pu-

blikum å trampe i klaveret for. Han gjorde det med stor bravur og med håp om fremdeles å være særdeles «in» før påske, da han «Huttetuttet» over bøker vår boktjeneste selger. Blant annet over at vi også, sammen med bøker om andre lands soldater, selger bøker om uniformer, våpen og utstyr hos Wehrmacht, Waffen-SS m.v. Det tør være kjent for folk flest utenom klaveristen Bækkelund — som vi alltid har innbildt oss befant seg langt ute på venstre fløy, men som altså godtas av det allsidige VG — at det lenge har vært «in» å samle på militæreffekter m.v. fra krigens dager og at det er et godt marked for bøker om disse ting. Men Tyskland må altså ikke være med. Det deltok tydeligvis ikke i annen verdenskrig. Og trass i at en stor del av de bøker vi selger er utgitt i angelsaksiske land, så føler den store motstandshelt Bækkelund, som hadde det så hardt under okkupasjonen tydeligvis, men hittil har lidt i stillhet — at FOLK OG LANDS Bok-

(Forts. side 6)

FRA GALLERIET

Leserne har ordet

NUF og «NAZISMEN»

Herr redaktør!
Jeg ser av en løpeseddel som er spredt på Universitetet i Oslo at NASJONAL UNGDOMSFYLKING går imot «nazismens herjinger».

Da jeg antar at det er en viss forbindelse mellom FOLK OG LAND og Ungdomsfylkingen kunne det være av interesse å høre hvordan avisens redaksjon/eventuelt NUFs ledelse ser på den tyske nasjonalismen. Spesielt hvorfor man tar avstand fra «nazismen», og hvordan man ser på bevegelser som idag fremdeles sverger til hakekorset?

Trond Holst, stud. real.

Vi finner spørsmålet for generelt til at vi kan greie å besvare det skikkelig på den plassen vi har til rådighet her. Men ved å følge litt med i avisen, vil De selv kunne danne Dem et bilde av hvor vi står. Når det gjelder NUF's standpunkt, foreslår vi at De benventer Dem til NUF direkte. Forbindelsen mellom NUF og Folk og Land består i at avisen bringer endel stoff om NUF i den utstrekning det er av interesse for leserne

Red.

RØDE-CHINA OG VERDEN

Herr redaktør!

Artikkelen om Røde-China i forrige nummer var interessant. Den sluttet med et sitat av Napoleon, som fikk meg til å tenke på noe annet den samme Napoleon har sagt: «China er en sovende kjempe. Men la ham sove, for hvis han våkner, kommer verden til å bevre». Det var nesten hundre år før den tyske keiser laget uttrykket «Den gule fare». Idag er kjempen lys våken og setter sitt preg på utviklingen enten vi vil eller ikke.

Kalfatrus, Drammen

SØR-AFRIKAS MARTYRISKE KAMP

Herr redaktør!

Sør-Afrika har på grunn av sitt «umenneskelige» apartheid-system ikke anledning til å ta del i internasjonalt samkvem.

Arsaken til dette ligger i at kommunistene og deres lakeier er anførere for samarbeidet mellom folkene. De er internasjonallister over alle grenser og deres fiender er da naturligvis personer og stater som har sans for de nasjonale verdier.

Den internasjonale olympiske komité, CIO er også blitt forulempet av de unasjonale. En følge av dette er

at den sterke idrettsnasjonen Sør-Amerika utelukkes.

Nylig satte den hvite sørafrikaneren John van Reenen ny verdensrekord i diskos. Det var en idrettsbragd av dimensjoner å slå Jay Sylvesters 7 år gamle rekord. Men dessverre får ikke John van Reenen og andre sørafrikanere idrettsmenn anledning til å stille opp i OL neste år. På grunn av sitt lands kamp for å adskille rasene er John van Reenen blitt martyr.

NUF-medlem, Stavanger

BEN ER INKONSEKVENT

Herr redaktør!

Signaturen «Ben» skriver i nummer 6 at han ikke forstår folk som avviser et samarbeid med visse land fordi de ikke liker den politikk de respektive regjeringer fører. Hvilket grunnlag skulle man ellers avvise et politisk samarbeid på? Ifølge «Ben» kan man selvsagt samarbeide likevel og samtidig gå inn for å endre den politikken man ikke liker. Men i perioden nedenfor skriver «Ben» så at han ikke kan tenke seg et norsk samarbeid med Sverige. Det er urealistisk, sier han — og grunnen er den at han ikke liker det som for tiden er svensk politikk. Hva er dette for slags?

NUF-medlem, Oslo

«I SEIER EDELMOD»

Herr redaktør!

«I krig fasthet, i nederlag tross, i seier edelmod, i fred velvilje.»

Disse ord er skrevet av Winston Churchill og burde stemme hans beundrere til ettertanke. Om noen har forsøkt å gjøre en slik holdning til sin, så er det dessverre ikke dem, men heller vi Norske Frontkjempere.

«I seier edelmod» — det var nettopp den tanke som lå bak da våre politiske ledere og vi — under krigen — forberedte et Frontkjemperforbund, der vi også ønsket å ha dem med som kjempet på den andre siden. For oss tellet mest det hederlige motiv og viljen til å sette livet inn for Norges sak.

Er det helt urealistisk å tro at vår drøm om et slikt fellesskap en gang skal gå i oppfyllelse?

Frontkjemper, Oslo

SI DIN MENING
I FOLK OG LAND

(forts. fra side 4)

Norsk nasjonalisme...

fordi den går så sterkt på «det sosiale», så sterkt imot «det sosialistiske».

(Mitt «forslag» om en rentefri stats-bank må imidlertid «Observator» så gjerne stille seg skeptisk til. Det er for meg ikke statlig kontra privat bankdrift som er det primære økonomiske spørsmål. Også jeg ser det betenkelige i å stille enda mer makt og penger til disposisjon for sosialister. Men en eller annen form for effektiv motvekt mot de høye bankrenter går derimot hos meg på en prinsipiell bekjempelse av misbruk av pengesystemet av dem som ønsker å leve som snyltere på andres arbeid, skaffe seg en inntekt de ikke har arbeidet for, hverken direkte eller indirekte. Det er imidlertid ikke sparerne som tjener på dette, når inflasjonen hele tiden forringer pengeverdien mer enn rentetillegget kan oppveie. Ingen rente, men tilbakebetaling etter indeks, vil ikke gi negativt utbytte til sparerne, slik det nå er tilfelle.)

Til slutt må jeg bekjenne min trang til å fatte meg i korthet, om mulig. Spesielt ønsker jeg ikke å oppta mer enn nødvendig av Folk og Lands kostbare spalteplass. Denne min artikkel ble lenger enn jeg ønsket. Likevel kan det godt hende at jeg også denne gang kan ha uttrykt meg for lite tydelig, slik at f. eks. «Observator» vil kunne kalle det «unanserte påstander». Det får så være, også mine meningsytninger springer ut av en irrasjonell kjærlighet til dette landet og folket som har påført meg så mye meningsløst ondt.

Med dette vil jeg anse for avsluttet min direkte debatt med «Observator» — og jeg takker for spalteplass.

(forts. fra side 5)

Meninger...

tjeneste burde gjøre holdt hvor Tysklands virkelige krigsmotstandere stevner frem og setter strek over 30 år gammel historie.

RENT BORTSETT NATURLIGVIS

fra at Norge jo, under stor tilslutning bl. a. fra VG, samarbeider med tyske soldater i NATO og vel kunne ha grunn til å høre litt nærmere om samarbeidspartnerne. Selv ser jo FOLK OG LAND

nytt fra

INSTITUTT FOR NORSK OKKUPASJONSHISTORIE

Mange melder seg som medlemmer Inntil midten av mars hadde INO fått ca. 35% flere medlemmer enn Forbundet for Sosial Oppreisning hadde ved sin oppløsning, og på det tidspunkt var det bare vel halvparten av Forbundets medlemmer som hadde overført sitt medlemskap til INO. Vi regner derfor med at vårt medlemstall ganske snart vil bli dobbelt så stort som Forbundets, og det er et godt resultat.

Medlemmene kommer selvfølgelig fra hele landet, men det er dessverre tre fylker vi er nokså skuffet over, nemlig Aust-Agder, Sør-Trøndelag og Finnmark. Vi synes også Oppland, relativt sett, henger litt etter, selv om dette meget gode NS-fylke allerede har en god slump INO-medlemmer. Særlig i de distrikter vi her nevner, ber vi våre medlemmer om å spre opplysninger om INO og vårt arbeide.

Lokale INO-grupper

Det er klart at INO ikke bare skal arbeide for å belyse krigstidens historie på riksplanet. Det er like viktig å samle opplysninger om hva som hendte og ble gjort rundt om i alle norske bygder og byer. Dette arbeide burde ha vært gjort for lenge siden, men det er ennå ikke for sent.

Vi håper det vil være mulig å danne lokale INO-grupper rundt om i de forskjellige distrikter, grupper som kan arbeide med å finne frem stoff om hva som hendte på det lokale plan både før, under og

etter krigen. Disse arbeidsgruppene bør holde noenlunde regelmessige møter for å planlegge og fordele arbeidet. INO vil i nær fremtid utarbeide et opplegg for slike grupper arbeid.

Alle som er interessert i å delta i en lokal arbeidsgruppe, bes skrive til INO snarest mulig.

Spesialservice for unge og yngre INO-medlemmer

Vi har ganske mange medlemmer som er for unge til å ha opplevet eller huske krigen, og det er klart at disse kommer i en spesiell stilling. Mens våre middelaldrende og eldre medlemmer har en høyst personlig erfaring om hva som hendte i forbindelse med krigstiden i Norge, må alle under 40 år bygge på hva de leser og hører. Det kan som kjent være så mangt.

Som en spesialservice for sine unge og yngre medlemmer, vil INO derfor fra tid til annen sende ut en del materiale som gjelder forholdene før, under og etter krigen, skrevet spesielt for disse yngre.

Da vi ikke har komplette opplysninger om våre medlemmers alder, ber vi om at alle som er interessert i å motta slike opplysninger, gir oss beskjed. Oppgi alder. Også andre yngre og unge lesere av Folk og Land kan få tilsendt dette materialet om de ber om det.

Vår adresse: Institutt for Norsk Okkupasjonshistorie, Enerhaugs plass 4, Oslo 6.

som kjent med den aller største skepsis på NATO og all annen norsk utenrikspolitikk direkte rettet mot en av de to store maktblokker som vil dirigere verden. Men det er jo ikke militært samarbeid med de europeiske makter i sin alminnelighet og aller minst med det tyske frendefolk som får oss til å innta en slik holdning. Men risikoen for å bli trukket inn i enhver konflikt USA roter seg bort i uten at vi kan regne med hjelp som monner det aller minste. Det var bare atombomben som kunne sikret oss effektivt og den har USA tydelig og klart sagt fra at man ikke vil bruke såfremt det bringer USA i fare.

ET NYTT EKSEMPEL

på hva avtaler med USA er verdt har man ellers nylig fått i Indo-Kina som nå trass i alle amerikanske forsikringer og løfter er utlevert til kommunistene. I Kambodja lakker det mot slutten for anti-kommunistene og også Sør-Vietnam er på rask

marsj mot undergangen. Rundt i hele verden svikter tilliten til USA, bare ikke i Europas mest utsatte land Norge. For der vil man ikke være nøytrale trass i lærdommen om hva unøytralitet førte til i 1940.

ET ORD AV QUISLING

rinner oss ihu: «Vårt forsvars oppgave er ikke å forsvare demokratiet» eller å avgi kanonfode i folkefrontens og jødernes «krig mot fascismen» — det som vi oppfordres til av partipolitikerne.» De som ville ha oss til å slåss for demokratiet var dengang som nu USA, England og slike stater som man fortsatt hevder er «nordiske», skjønt de jo ligger utenfor Norden. En må vel også ha stor tro og et digert forstørrelsesglass for å finne spor av nordisk ånd i dagens amerikanske politikk. Det er nok en annen ånd som svever over vannene der og som såvisst intet har med nordisk ånd å gjøre. Det var sannelig ikke noe slikt Quisling ville samarbeide med!

Det hvite mindretallsregime

ET APROPOS

Syd-Afrika og Rhodesia blir til stadighet omtalt som «hvite mindretallsregimer». At de hvite har makten i disse land, skal da tydeligvis vise hvor forkastelige regimene er.

Et forhold som disse bruker uttrykket «hvite mindretallsregimer» imidlertid ikke kan ha tenkt på, er at disse land, med hensyn til befolkningens sammensetning, ikke er noe annet enn en miniatyr av verden som helhet. For å ta Syd-Afrika som eksempel, utgjør den europeiske andel av befolkningen omtrent samme prosent som for hele verden under ett.

Den hvite del av verdens befolkning har i dag den militære og økonomiske makt. Verden som helhet er derfor

et «hvitt mindretallsregime».

Det er nærliggende å tro at de som til stadighet gjør sitt beste for å stikke en dolk i ryggen på våre rasefeller i det sydlige Afrika, ved å gå inn for en svart makttovertagelse der, ville være noe mere tilbakeholdne i sin kritikk av de «hvite mindretallsregimer», når den logiske konsekvens nødvendigvis må bli at de selv må være villige til å underkaste seg farvet herredømme på verdensbasis.

Tore Rygh
formann i
Aksjonspartiet

ÖNSKAS KÖPA

Stuga, torp eller mindre gård i södra Norge.
15.000 svenska kronor kontant.

SVAR TILL:

N. R. P. (Privat) Box 162
152 01 STRÄNGNÄS/
SVERIGE

SAMLER

interessert i å kjøpe NS' Årbok 1943 el. 1944 og Legionsminner, eksemplarer av Munin og lignende publikasjoner.

Eksp. anviser

KAMERATKLUBBEN

minner om sine møter den annen tirsdag i hver måned. Neste sammenkomst finner sted

tirsdag den 13. mai

i lokalene på Enerhaugplassen 4 (inngang fra Smedgaten). Fremmøte klokken 19.00. Kåserier, hyggelig samvær. Vel møtt!

HUMØR- sveiten

To sovjetiske vitenskapsmenn kom i samtale med hverandre, en filosof og en naturvitenskapsmann.

Naturvitenskapsmannen: «Det har aldri blitt helt klart for meg hva filosofi egentlig er. Kan De forklare dette ganske kort?»

Filosofen: «Jeg skal prøve: De tenker Dem en svart katt i et mørkt rom. De er filosofen som har til oppgave å få øye på katten.»

«Jeg takker for svaret. Men nå taler man jo også om marxistisk filosofi — som skal være vesensforskjellig fra annen filosofi.»

«Det er riktig. Den er annerledes. Fremdeles kan De riktignok tenke Dem at Deres oppgave består i å få øye på en svart katt i et mørkt rom. Det særpregede består i at der er ingen katt nå. Dette blir da marxistisk filosofi.»

«Javel. Men så tales det også om den marxistisk-leninistiske filosofi — og den skal igjen være annerledes enn den rent marxistiske.»

«Også det er riktig. Men også nå har De som oppgave å få øye på en svart katt i et mørkt rom. Der er ingen katt. Det spesielle nå består i at De vet det — at der ikke er noen katt i rommet. Likevel, med visse mellomrom skriker De ut med høy stemme: «Der så jeg katten!» Og: «Der så jeg den igjen». Dette blir da marxistisk-leninistisk filosofi.»

(— Innsendt av
«Litteratus»)

BØKER FRA NUF

Lektor Olav Hoaas:

Det Nye Menneskebilde. Human-etologiens resultater. Kr. 15,—.

Olav Hoaas:

Germanernes fortid og fremtid. Omriss av et historiesyn. Kr. 15,—.

Marcelo Maturana:

Sannheten om Chile. En avsløring av den «demokratiske marxisme». Rikt illustrert. Kr. 10,—.

Nasjonal Ungdomsfylking:

Den nasjonalistiske samfunnsøkonomi. Det eneste alternativ til privat- og statskapitalismen. Kr. 5,—.

Vedlagt hver bestilling er et eksemplar av Hoaas-skriftet Vern din Rase!

NASJONAL UNGDOMSFYLKING
Box 5331, Majorstuen, Oslo 3.

ET BEGRENSET ANTALL BØKER

fra Logos Forlag (etter krigen) kan enda skaffes:

«Grunlovbrudd og rettsoppgjør» av Bjørn Vardaas kr. 15,—
«Rettsliv og rettsstat» av Bjørn Vardaas ..... » 10,—
«Mens vi venter på § 100» av Toralf Fanebust .. » 2,50
«Logos», et minitidsskrift av Toralf Fanebust .... » 2,50
«Trollspeilet» av Einarson (flere nr.) ..... » 2,50
«Vi diskuterer» av Ingvald Førre ..... » 10,—
«Til mentalundersøkelse» av B. D. Brochmann .... » 20,—

Send bestilling til: Det Frie Samfunn, Postboks 156,
2401 ELVERUM

KINGE GÅRD

tar imot barn i alderen 6—12 år i skoleferiene.
Hester på gården. For sommeren kr. 40,— pr. døgn.

Henv. Grethe og Rolv Olsen, 2725 Olum.
Tlf. Jevnaker 067-(51 10 00) - 51 00 etter kl. 19.

FRA

BOKTJENESTENS LITTERATURLISTE

Georg Lincoln Rockwell:

White Power. Amerikaneren Rockwell var den første til å organisere en Hitler-tro NS-bevegelse etter krigen. Hans bok, White Power, er blitt kalt «Det tredje bind» av «Mein Kampf». Når man har lest den, forstår man lett hvorfor Rockwell ble skutt.
482 s. ill., ppb., kr. 35,—.

Helmut Damerau (red.):

Deutsches Soldatenjahrbuch 1975. Ny årgang av et anerkjent og imponerende bokverk, som blir bedre fra år til år. I lettfattelig tekst og med massevis av bilder i svart/hvitt og farver presenteres her det beste i tysk «Soldatentum» og militærtradisjon. 432 s., innb. kr. 65,—.

I. V. Hogg:

Die Deutschen Pistolen und Revolver 1871-1945. En våpenhåndbok for pistolskyttere og samlere. Stort format med en mengde illustrasjoner og tillegg om ammunisjon etc.
206 s., ill., innb. kr. 77,—.

Olaus Ulven:

Lange skygger. En «landssviker» forteller om sine egne opplevelser i krig og fred — fra «mobiliseringen» i 1940 til innesperringen i norsk konsentrasjonsleir i 1945.
128 s. hft. kr. 5,—.

Finn Kjelstrup:

Den norske kapitulasjon og krigføningsproblemet 1940—1945. Kort og lettfattelig oversikt over et omstridt kapittel i Norges nyere historie. Med dokumentanhang. 64 s. hft. kr. 10,—.

A. Olesen:

Fra utrykte kilder. Rostockmødet og Danmarks besættelse. Avslørende stoff fra forspillet til okkupasjonen av Danmark under Den 2. verdenskrig. 92 s. hft. ill. kr. 5,—.

Adolf Hitler:

Min Kamp (i 2 bind). Den meget omstridte bok av Det tredje rikets fører foreligger nu i ny dansk oversettelse. Tils. 460 s., ppb., kr. 35,—.

Chris Ellis:

German Military Combat Dress 1939—45. Alt man trenger vite om Wehrmachts uniformer, bransjemerker, gradtegn o. l. med et kort tillegg om medaljer og infanteriets håndvåpen. Gjennomillustrert i svart/hvitt og farger. 88 s. innb. kr. 32,—.

R. J. Bender:

The Hitler Albums. Et praktverk i storformat. Billedberetning om Mussolinis statsbesøk i Tyskland i september 1937. Velegnet som gavebok. 144 s. innb. kr. 70,—.

Fosten & Marrion:

Waffen-SS, its uniforms, insignia and equipment. En håndbok med masser av illustrasjoner i farger og svart/hvitt. flott utstyrt og trykt på kunsttrykkpapi. 112 s. innb. kr. 32,—.

Ralph Hewins:

Quisling, profet uten ære. En kjent engelsk historikers arbeide for å sette tingene på sin rette plass. Ytterligere presentasjon unødvendig for norske lesere. Illustrert. 408 s. ppb. kr. 20.00.

Erich Kerns kjente Hitler-biografi I—III.

Bind I: Der Parteiführer (til 1933) 392 s. ill. innb. kr. 60,—
Bind II: Der Staatsmann (1933-39) 468 s. ill. innb. kr. 60,—
Bind III: Der Feldherr (1939-45) 464 s. ill. innb. kr. 60,—

Toliver/Constable:

Holt Hartmann vom Himmel! Beretningen om verdenshistoriens største krigsflyver, Erich Hartmann, mannen som oppnådde 352 luftseire under Den 2. verdenskrig. Etter 11 år i russisk fangenskap, vendte han tilbake til Tyskland for å bli kommandør for det nyopprettede Luftwaffes første jetjageravdeling. Spennende lesning. 334 s., ill., innb. kr. 54,—.

(forts. fra side 1)

Business...

ne. Lastebiler er av uvurderlig betydning for en krigsmakt. Dessuten kan denne fabrikken lett omstilles til produksjon av stridsvogner. Med en slik fabrikk øket behovet for bildekker enormt, hvorfor man også reiste ti gummiwarefabrikker samt to spesielt for fremstilling av syntetisk gummi. Dertil kom et aluminiumsverk, som leverer aluminiumsplater til russiske jetjagere.

Man kan spørre hvor regjeringene får penger til slike investeringer, da summene ofte overgår det de tar inn i skatter. Selvsagt må de søke kreditt et eller annet sted, og det er her de «Super-rike» (tidligere kalt finansyrster) kommer inn. Den amerikanske statsgjelden er for tiden på 455 milliarder dollar, og hver eneste cent er lånt mot renter og renters rente.

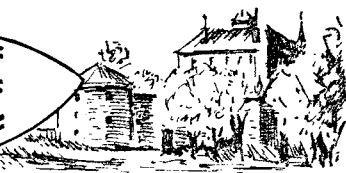
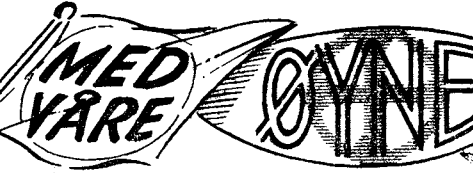
Professor Stuart Crane forteller hvordan denne mekanismen virker. Det finnes to måter, hvorpå man kan garantere de midler som lånes ut til en regjering. Når et handelsfirma låner et større beløp, får kreditor gjerne en stemme i «the management» slik at han kan overvåke sin investering. På samme måte kan ingen regjering heller nekte sin långiver en viss medbestemmelserett som sikkerhet for låncapitalen. Visse internasjonale bankierer, som disponerer hundrevis av milliarder dollar, har således en betydelig innflytelse på de respektive regjeringers politikk.

Den fordelene eller det overtaket som långiveren derved får over regjeringen er at han kan finansiere dens motstander, dersom regjeringen avviker fra den linje bankierene har trukket opp. Derav følger også, at det er fordelaktig for långiveren å ha en slik politisk motstander i reserve eller skaffe seg en — hvis han ikke allerede eksisterer.

Under slike omstendigheter kan en regjering se seg tvunget til å akseptere monopoler innen bankvesen, naturrikdommer, transportvesen eller hva det måtte være. Det mest ettertraktede monopol for de internasjonale «super-rike» er kontrollen av en nasjons pengevesen. Og oppskriften er enkel nok: Man har kontroll over den, som står i gjeld til en.

FOLK OG LAND —

DET NASJONALE OPPOSISJONSORGAN

ARME UTVALGTE!

Da den amerikanske general Brown for en tid tilbake uttalte at jødene hadde uforholdsmessig stor makt i USA, ble han for det første nesten avsatt og for det andre rykket den angjeldende minoritet ut med store ord for å fortelle den menige amerikaner at det slett ikke var sant. De hadde nesten ingen makt i det hele tatt, hvis man skulle dømme etter hva den amerikanske judo-presidenten skrev. Nylig hendte det seg at president Ford fikk et spørsmål om hvorfor USA ikke også gikk inn for at andre folkegrupper i Sovjetunionen skulle få lov til å emigrere. Det er jo bare jødene som blir støttet av den amerikanske regjering i denne sak, hevdet spørsmålsstilleren. President Fords svar var enkelt og greit, synes vi. Det forholder seg slik fordi det finnes sterke «pressure groups» som opptrer på vegne av jødene i USA. — Var det noen som sa «jaså»?

FÆLE FOLK

Av og til later det til at SS og slikt ennå kan gjøre en viss nytte for seg. Som f. eks. når sinte avisskrivere er i beit for «bilder» som uttrykk for sin avsky. Således skriver en herr Gerhard Ascheim i Aftenposten om Norges krig med narkotikahaien, og anfører i den forbindelse at det bare var det «tyske SS... som viste slik en menneskeforakt under krigen som nåtidens narkotikaselgere». Personlig tviler vi sterkt på om de allierte terrorbombere, commandosoldater eller de mange håndhevere av «historiens rettferdighet» fra mai 1945 og utover var særlig bedre utviklet filantropisk sett. Men vi godtar at slike sammenligninger ville være utilbørlige hvis man skal ha noe håp om å komme på prent i en avis som Aftenposten.

NEGER-«NAZISME»?

Vi vet ikke om Gjems-Onstad har tenkt å erobre Anders Langes plass som demagog og verbalfenomen på 'tinget, men han skriver iallfall ord i villen sky, selv om han — av hensyn til seg selv — nok burde være noe mer kritisk i valget av og til. Nylig pådro han seg utenriksminister Frydenlunds vrede idet han hevdet at «president

Nyerere i Tanzania bruker norske skattepenger til nasjonal-sosialistiske(!) eksperimenter». Som svar på Frydenlunds reaksjon, svarte han at ordvalget kom fra president Nyerere selv, og at forholdene i Tanzania kunne sammenlignes med dem i Tyskland under Hitler. Vi vet ikke hva herr Gjems-Onstad har sett i Tanzania, men vi noterer med interesse at selv det å minne om positive sider ved 30-årenes Tyskland altså blir å oppfatte som negativt.

INFLASJON OGSA I ØST

Vi hører stadig at under det overlegne økonomiske system i Øst-Europa finnes det ingen inflasjon. Virkeligheten ser annerledes ut trass i COMECON-statenes prisstopp-politikk. På tvers av prisstoppen steg detaljprisene med 8,7 prosent i Polens samvirkelag i 1974. Og på torvene, bøndernes friemarked, som ikke ble rammet av prisstopp, steg prisene med hele 33,7 prosent. Et restaurantmåltid ble i det samme tidsrom 22 prosent dyrere. Ja, selv kålen, som er polakkens nasjonalrett, koster idag 21,3 prosent mer enn for ett år siden.

EN SOLID MINORITET

Den amerikanske avisen «The Thunderbolt» har regnet ut at den jødiske befolkning utgjør 4% av innbyggertallet i USA. Likevel innehar de ikke mindre enn 85% av de viktigste topp-jobbene i den amerikanske sentraladministrasjonen. Og, føyer avisen til, de er ikke blitt valgt engang, men har overtatt makten i stillhet. Jo, jo, men de er jo så dyktige...

«STAKKARS TYSKLAND»

Konsultasjonsbyrået «Interfinanz» i Düsseldorf hadde følgende sluttkommentar til sin årsberetning 1974: «Fabrikkarbeidet gjør tyrkerne, grekerne og jugosla-verne. Ledelsen overtar amerikanerne, hollenderne og sveitserne. Europa-politikken ivaretas av franskmennene og kulturen av jødene. Og hvis araberne ikke kjøper noen tyske aksjer, går det skitt på børsen.»

JAMMERKVAD OM SKATTEN

En svensk leser undrer seg på om ikke skattene har skapt et nytt livegenskap med den sosialistiske stat som «brukspatron». Forøvrig har folks mening alltid vært at skattene er for høye, men mon ikke dette 72 år gamle svenske jammerkvad likevel er enda mer aktuelt idag:

Skatt på vatten, mjöl och salt,
skatt på korn och råg och malt,
skatt på humle, skatt på öl,
skatt på hästar, kor och föl
skatt på växlar, punsch och vin
skatt på hundar, kattor, svin,
skatt på rikedom och nöd,
skatt på sill, potatis, bröd
skatt på luft att andas i,
skatt på skämt och svärmeri,
skatt på vagga, säng och grift,
skatt på ungar, ungdom, gift,
skatt på månsken, sol och ljus,
skatt på nykterhet och rus,
skatt på allt på jordens rund,
skatt ock på vår sista stund.

Når det så i siste omgang ikke finnes mer å skattlegge, foreslår — eller spår — poeten en skatt på skatten. I dagens Sverige har man utrolig nok også gjennomført en slik skatt, skriver vår leser, så det som hos poeten var en absurd vits, har blitt bitter virkelighet i vår tid.

«KAMPEN MOT KOMMUNISMEN» GÅR VIDERE

Parallelt med ødeleggelsen av Vestens indre motstandsevne skal Vest-Tyskland levere 9000 tunge lastebiler av typen Magirus til Sovjetunionen. Disse lastebilene er også anvendelige til militære formål. Og for liksom å sette prikk over i'en skal russerne slippe med å betale bare 22 prosent av kjøpesummen. Resten, 790 millioner D-mark, vil bli gitt i kreditt. En overensstemmende avtale er inngått mellom den sovjetiske bank for utenrikshandel og diverse bundestyske kredittanstalter. Kremles logikk synes å være følgende: Lever lastebiler til Den røde armé og lån oss pengene til å betale dem med. Når det gjelder tilbakebetalingen, så kan vi snakke om den etter neste krig. Det er slikt regjeringen i Bonn kaller Øst-politikk.

I politikken er 2 pluss 2 ofte 3,
undertiden 5, men aldri 4. . . .
Aristide Briand)

Folk og Land i løssalg:

FOLK OG LAND kan kjøpes i løssalg følgende steder:

OSLO:

Narvesens butikk, Stortingsgt.
Narvesens kiosker, Østbanen,
Vestbanen og i Stortingsgaten
Bladets ekspedisjon

FREDRIKSTAD:

Narvesens kiosk, Blomster-
torget

MO I RANA:

Narvesens kiosk, Langmohe

MOSS:

Narvesens kiosk, Sparebanken

BODØ:

Narvesens kiosk, Royal-Sentr.

TRONDHEIM:

Madsens Bladforretning, Olav
Tryggvassonsgt. 47
Narvesens kiosk, Nordregt. 4

DRAMMEN:

Narvesens kiosk, Bragernes
Torg

STAVANGER:

Narvesens kiosk, Arneageren

SAUDA:

Narvesens kiosk, Triangelbyg.

FAUSKE:

Narvesens kiosk

HOLMESTRAND:

Narvesens butikk, Torget

BERGEN:

Narvesens butikk, Oasen
Butikksenter
Narvesens kiosk, O. Kyrres gt.

KRISTIANSAND S.:

Kiosken Børsparken

SVOLVÆR:

Svolvær Bykiosk

Vi antar gjerne kommisjonærer på steder hvor vi ikke er representert. Henvendelse bladets ekspedisjon.

FOLK og LAND

Enerhaug pl. 4 — Oslo 6
Telefon 19 06 71

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15. Mandag og lørdag holdes kontoret stengt.

FOLK OG LAND
I DANMARK
2800 KONGENS LYNGBY
Postboks 27

Abonnementspriser 1975:

Kr. 80,- pr. år, kr. 40,- pr. halvår i Skandinavia. Utlandet kr. 50,- pr. halvår. I nøytralt omslag Innenlands: Kr. 100,- pr. år, kr. 50,- pr. halvår.

Bruk postgironr.: 16 450
Løssalg kr. 3,-

Utgiver A/S FOLK OG LAND

Viking Boktrykkeri, Oslo